

עמ"ת 48791/08/20 - חריס חטיב (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 48791-08-20 חטיב(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני עורר	כבוד השופט אלון אינפלד
נגד משיבה	חריס חטיב (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן ועו"ד עמרי ברבש
החלטה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נועה שוקר, פמ"ד

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת זהר דולב להמן) מיום 18.08.20, בה נדונה בקשה לעיון חוזר, ונדחתה טענתו של העורר לחולשה בראיות לכאורה. כך, שההוראה בדבר מעצרו של העורר עד תום הליכים, בהקשר לעבירות נשק וכספי טרור, נשארה על כנה.

רקע והחלטות בית המשפט

1. כתב האישום, הכולל ארבעה אישומים, מייחס לעורר ביצוע שש עבירות "איסור פעולה ברכוש טרור", שלוש עבירות "מתן שירות לארגון טרור", "קשירת קשר לפשע" ועבירה של "החזקת נשק שלא כדין".
2. לפי האישום הראשון, בקיץ שנת 2019, קשר מוחמד מצרי (להלן: "מצרי"), אסיר בטחוני המרצה מאסר באגף חמאס אשר מהווה ארגון טרור, קשר עם אחרים לבצע העברה של כספי טרור. במסגרת הקשר, ולשם קידומו, פנה מצרי אל העורר, ובהתאם לבקשה זו נסע ללוד, קיבל 30,000 ₪ מאדם מסוים והעבירם לאדם אחר שהגיע לביתו. זאת, על אף שלכאורה הבין כי מדובר בכספי ארגון טרור, אשר נועדו לשמש לפעילות נגד ביטחון המדינה.
3. לפי האישום השני, מספר ימים לאחר האישום הראשון, נענה העורר לבקשתו של אחד הקושרים שהכיר במסגרת האישום הראשון, ונסע ללוד עם דודו ובן דודתו, שם קיבל מהקושר מעטפה עם כסף נוסף. שבוע לאחר מכן העביר מעטפה לקושר שהגיע לבית העורר. זאת, על אף שלכאורה הבין כי מדובר בכספי חמאס הנועדו לשמש לפעילויות נגד בטחון המדינה.
4. לפי האישום השלישי, סמוך ליום 15.03.20 נקשר קשר נוסף בין אחרים, במטרה להעביר כספים מרצועת עזה לגדה, בכדי לקדם ולממן לכאורה עבירת טרור. בשלב מסוים צורף מצרי לקשר זה. בהתאם לבקשתו של מצרי, פנה העורר לבן דודתו עומר, וביקש ממנו להעביר כספים לאחד הקושרים. עומר נענה לבקשתו והעביר את כספים אלו לעאצף נצאצרה, שנשלח על ידי אחד הקושרים המקוריים, בכדי לקבל את הכסף ולהעבירו לגדה המערבית. כל זאת, עשה העורר בהבינו לכאורה, כי מדובר בכספי חמאס אשר נועד לקידום פעולות

טרור, המסכנות את בטחון המדינה.

5. לפי האישום הרביעי, אשר נטען כי התרחש בספטמבר 2018, התבקש העורר על ידי לואי-אבו ח'יט, להסתיר אקדח ורובה קלצ'ניקוב, אותם הוא הסתיר במבנה בטירה, בו נבנה ביתו. לאחר מספר ימים, נטל לואי את האקדח, ואילו הרובה נשאר ברשות העורר עד ליום מעצרו.
6. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים. הבקשה הסתמכה על הודאתו של העורר באישום הרביעי וכן, על אמירותיהם של המעורבים השונים ביחס ליתר האישומים. בבקשה נטען כי מסוכנותו הגבוהה של העורר, נוכח העבירות אותן לכאורה ביצע והחשש העולה מהן לשיבוש הליכי חקירה, מהווים עילות מעצר מובהקות המחייבות את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.
7. בדיון בבית משפט השלום ביום 16.06.2020, טען הסנגור, כי אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. עם זאת טען כי טיב העבירות, עברו הנקי של העורר הנטול עבר פלילי ונסיבותיו האישיות, מאפשרים בחינה של חלופת מעצר. ומשכך, הביא לבחינת בית המשפט מספר חלופות, אשר לדבריו מהוות חלופות טובות וחזקות, אשר מאיינות את מסוכנותו של העורר.
8. מנגד, חזרה ב"כ המשיבה על בקשתה לעצור את העורר עד תום ההליכים. הפרקליטה הדגישה, כי העורר הודה בעבירה של החזקת נשק אשר מקים חזקת מסוכנות סטטוטורית, והדגישה את חומרת העבירות האחרות שביצע העורר המהוות סיכון לביטחון המדינה. עוד טענה הפרקליטה, לחשש לשיבוש הליכי חקירה, בשים לב לטיב הגורמים המעורבים. לעניין החלופה, טענה ב"כ המשיבה כי החלופות אשר נבחנו, אינן יכולות להפיג את המסוכנות הרבה הנשקפת ממעשיו של הנאשם. לדבריה, הערבים אשר הוצעו לספק חלופת מעצר, אינם מודעים לפרטי האישום, אינם מבינים את חומרתם ואינה מתאימים לשמש כמפקחים.
9. בהחלטת בית המשפט השלום, נקבע כי עילות המעצר מקימות חזקת מסוכנות וטומנות בחובן סיכון רב לביטחון המדינה, אשר רק טעמים מיוחדים יוכלו לאפשר הסתפקות בחלופת מעצר. נמצא, שלא מתקיימים טעמים מיוחדים במקרה זה. לעניין החלופות שנבחנו, נקבע כי על אף שמדובר באנשים רציניים ונורמטיביים, אין הם מודעים לחומרת המעשים ומשכך אין הם מהווים חלופה נאותה. לפיכך, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.
10. לאחר מספר שבועות, הגיש הסנגור **בקשה לעיון חוזר** בשאלת המעצר. זאת, בטענה כי התגלו לו פרטים חדשים אודות חומר החקירה, אשר לטעמו מעלים תהיות בעניין קיומן של הראיות לכאורה ואיכותן. לפיכך, הסגור ביקש לבחון את עוצמת עילת המעצר ושאלת חלופת המעצר בשנית. המשיבה התנגדה לקיום הדיון, אולם בית המשפט קבע כי העורר זכאי להשמיע את טענותיו בעניין הראיות לכאורה, בשל העובדה כי נחשפו לעיני הסנגור חומרי חקירה חדשים, אשר לא היה יכול לטעון בעניינם בשלב הראשון. בהמשך, הגישו הצדדים **עיקרי טיעון בכתב בשאלת הראיות**.
11. בבקשתו לעיון חוזר מעלה הסנגור מספר טיעונים. הסנגור טען כי אין הוא חולק על קיומן של ראיות לכאורה, עם זאת חלק על עוצמתן. לדבריו, מצרי אינו שייך לארגון החמאס, על אף ששהה באחד מאגפי חמאס. שכן, מצרי השתייך בכלל לתנועה האסלמית, אך מכתב האישום בו הוא הורשע עולה כי העבירות שביצע היו מטעמו, ולא מטעם החמאס או התנועה האסלמית. לטענת הסנגור, מחקירתו של מצרי עולה כי הוא מכחיש כל קשר

לאירועים המתוארים. משכך, לא קיימת ראייה המוכיחה קשירת קשר עמו.

12. עוד טען הסנגור, כי אמנם העורר מאשר את עצם ביצוע העברות הכספיים כמתואר בכתב האישום. אולם, לשיטתו הראיות לא מוכיחות, אף לא לכאורה, את היסוד הנפשי של העורר, היינו כי הוא ידע או היה יכול לדעת למי באמת העביר את הכספים, ומה ייעודם. הסנגור אף הוסיף, שגם במישור היסוד הפיזי, הראיות אינן מוכיחות כי הכסף שהועבר היה "כספי טרור".

13. בעניין, עבירת החזקת הנשק, הסנגור לא חלק על הודאת העורר ועל קיומן של ראיות לכאורה בעניין החזקתו. עם זאת טען כי, מאחר והנשק לא נמצא, אין ראייה לכך שניתן היה לעשות בנשק שימוש, או כי הייתה לעורר כוונה לעשות בו שימוש. מכאן, שהערכת המסוכנות בהקשר זה פוחתת בהתאם.

14. לפיכך, ביקש הסנגור להורות על שחרור העורר מן המעצר עד תום ההליכים, או לכל הפחות לבחון את אחת מן החלופות מעצר שהובאו לבחינת בית המשפט בשלב הראשון.

15. מנגד, ב"כ המשיבה עמד על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, פירט והדגיש את חומרתן של עובדות כתב האישום והעבירות המיוחסות לעורר. כאמור, לעניין הראיות לכאורה הוגשו עיקרי טיעון מפורטים.

16. בית המשפט **דחה את טענת הסנגור לחולשה בראיות**. לעניין היסוד הנפשי, הטעים בית המשפט כי העורר ידע לכאורה כי מדובר בכספי טרור, המיועדים לפעילויות המסכנות את בטחון המדינה. בית המשפט הצביע על כך שהעורר הודה בחקירתו כי ידע כי מצרי הוא פעיל חמאס; העורר הודה (אמנם מפורשות רק בחקירת שב"כ) כי ידע כי מדובר בכספי חמאס, אף כי הסכים להעבירם בשל קרבתו המשפחתית של מצרי לארוסתו; העורר אמר בחקירתו המשטרתית כי כאשר העביר את הכסף לפי האישום הראשון, הבחין כי על שם מצג הפלאפון של האדם לו מסר את הכסף הופיע שם של "בחורה", ודבר זה הגביר את חשדו כי מדובר בפעילות המכוונת ביעודה לרצועת עזה; יתרה מכך, כאשר נשאל העורר בחקירתו במשטרה אם הבין כי ארגוני הטרור זקוקים לכספים לביצוע פעילות ביטחונית, השיב "נכון אפילו בשביל פשע צריך כסף". כך, במשתמע אישר כי הבין במה דברים אמורים.

17. בית המשפט הדגיש כי לאחר שעיין בתיק בו הורשע מצרי, עלה כי לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהוא "פעיל טרור", והעורר אף אישר כי ידע שהוא אסיר של "חמאס" והורשע בענייני "נשק ופיגועים". לפיכך, לעניין היסוד הנפשי, חלה על העורר החזקה הקבועה בסעיף 32(א) לחוק המאבק בטרור, לפיה ידע כי מדובר בכספי טרור, שאותם הוא מעביר. חזקה, המחזקת בעצם הצורך להעביר כספים באמצעות "שליחים מסתוריים" (כלשונו של בית המשפט), במקום לבצע העברות כספיים באמצעות משפחתו הישירה. העובדה כי פעילות הטרור האחרונה של מצרי לא בוצעה במסגרת של ארגון החמאס, לא משנה את העובדות כי מדובר בפעילות טרור, כי מצרי שוהה כעת באגף של ארגון החמאס וכי העורר הבין כי מדובר בפעיל חמאס, למעשה.

18. נוכח החזקה שבחוק, מכלול הנסיבות ואמרות העורר, נדחתה הטענה לפיה מהראיות עולה כי העורר סבר כי הכספים שמצרי ביקש ממנו להעביר, יועדו לתשלום לעורך דין או לעבודות בינוי. נקבע כי "מידת האמון והמשקל שיינתנו לדברי המבקש בהודעותיו ובהודאותיו השונות תבורר על ידי המותב שידון בתיק העיקרי וכך גם מידת האמון שתינתן לגרסת חוקר השב"כ, שבפניו הודה המבקש. אין זה מתפקידו של המותב הדין בבקשת מעצר לקבוע ממצאי מהימנות ולהתייחס למשקל ומהימנות המזכר של החוקר מרום, שבפניו הודה המבקש". לפיכך

נקבע כי מתקיימות ראיות לכאורה, באיכות טובה וללא כל כרסום.

19. בהתייחסותו לעילת המעצר, בית המשפט הדגיש שוב את המסוכנות הטמונה במעשי העורר בהתאם לראיות לכאורה, הן בגין עבירת הנשק הידועה בחומרתה ומהווה עילת מסוכנות סטטוטורית, והן בשל העבירות האחרות הקשורות בהעברת כספים המסכנות את בטחון המדינה. נקבע, כי לא מתקיימים טעמים מיוחדים אשר מאפשרים לבחון חלופת מעצר, ואף הודגש כי "לא רק שלא התקיימו בעניינו של המבקש אותם טעמים מיוחדים, אלא שחומר הראיות נותן את הגוון לחומרה בעניינו של המבקש". לפיכך, נדחתה בקשתו של העורר לשקול מחדש אפשרות חלופה, ונקבע כי העורר יישאר במעצר עד תום ההליכים נגדו.

הטיעונים בערר

20. בערר, קבל **הסנגור** על החלטת בית משפט קמא במסגרת עיון חוזר, להותיר את העורר במעצר עד תום ההליכים. הסנגור חזר על טענותיו לעניין הראיות לכאורה. לצורך כך, חזר ואישר את נקודות ההסכמה לעניין הראיות, אך חידד ונימק את נקודות המחלוקת.

21. הסנגור שב ואישר את הסכמתו לראיות לכאורה לעניין עבירת הנשק אשר באישום הרביעי. אף כי טען שגם בה יש חולשה, שכן לא הוכח כי מדובר היה בנשק תקין ופעיל שמסוגל היה לירות. הסנגור גם אישר כי הנאשם בפועל אכן ביצע את העברות הכספיים כמתואר בכתב האישום. אולם, לשיטת הסנגור, למרות שמבחינה פיזית הכספים הועברו כמתואר, עדיין רחוקים הדברים מלקיים ראיות לכאורה לעבירה. טענה זו מבוססת על שני נדבכים עיקריים.

22. הנדבך הראשון לטיעון הסנגור נוגע ליסוד הנפשי של העורר, בעת ביצוע העבירה. לדבריו, אין בראיות התביעה כדי להוכיח כי העורר היה מודע לכך שהכספים אשר התבקש על ידי מצרי להעביר, הם כספי טרור, אשר יועדו לביצוע פעולות טרור המהוות סיכון לביטחון המדינה. הסנגור מפנה למספר נקודות בחומרי החקירה אשר עליהן התבסס בית המשפט בהחלטתו, ולדבריו אין הן מוכיחות את ידיעתו של העורר, ולא שהיה עליו לדעת או להבין.

23. הסנגור אף טוען, כי גם אם אמרות העורר בחקירה מהוות אינדיקציה מסוימת באשר לידיעתו, יש לקחת בחשבון שבחקירה התבצעו תרגילי חקירה אשר מפחיתים ממהימנותן של האמרות. לשיטתו, ההודאה המפורשת היחידה לכאורה מופיעה בדו"ח של חקירת שב"כ. אולם, נוכח הסגנון לכתיבת דו"חות אלה, בעיקר השימוש בפרפרזות, במקום רישום מדויק של שאלות ותשובות, לא ניתן לסמוך על הרשום בו. הסנגור מצביע על כך שבחקירות המשטרה העורר לא מודה בלשון מפורשת במודעות בפועל, ובכמה מקומות אף שולל זאת, ומבטא אמונה כי העברות הכספיים נעשו למטרות אישיות. לשיטת הסנגור, אף במקומות בהם העורר מאשר כי חשד לגבי מטרות הכספים, ניתן להבין כי מדובר בחשד בדיעבד ולא בזמן אמת. הסנגור הדגיש, כי מצרי הוא בן משפחה קרוב של ארוסתו של העורר. משכך, ייתכן בהחלט שהעורר לא חשד כי מדובר בכספי טרור, אלא סבר כי מדובר בכספים לעו"ד או לעבודת בינוי, כפי שנאמר לו.

24. הנדבך השני לטיעון הסנגור מתקשר דווקא ליסוד העובדתי. טוען הסנגור, כי לפני שניתן לבחון את ידיעתו של העורר באמצעות החזקה והראיות, יש לבחון האם בכלל הוכח לכאורה כי מדובר בכלל בכספי "טרור". לשיטתו, אין כל ראיה בחומר החקירה היכולה ללמד כי הכספים נועדו לקדם טרור בפועל או מטרות של ארגון הטרור.

לשיטתו, לא הוכח כי מצרי היה פעיל חמאס. מעבר לכך, מכל הדמויות המספרות את סיפור הכספים בחומר החקירה, אין אחד שיודע לספר מתוך ידיעה ישירה, מה היה יעד הכסף ומהי מטרתו.

25. לפיכך, טען הסנגור, יש לקבוע שיש חולשה מהותית בראיות לכאורה. לשיטתו, נוכח חולשה זו, יש להורות על שחרורו של העורר לגמרי, או למצער על חלופת מעצר, בהנחה כי "ימצאו ערבים ומפקחים מתאימים שניתן לסמוך עליהם".

26. מנגד, טענה **ב"כ המשיבה**, כי עולה בבירור מהאישומים בהם מורשע מצרי כי הוא אכן פעיל טרור כהגדרתו בחוק. וכן, כי העורר היה מודע לכך. הפרקליטה מפנה לאמירות שונות של העורר המוכיחות את ידיעתו כי מצרי היה פעיל טרור. משכך, טוענת הפרקליטה כי חלה החזקה שהעורר היה מודע לכך שהכסף נועד למטרות טרור, כפי שקבע בית משפט קמא.

27. בעניין היותם של הכספים שהעביר העורר כספי טרור, טענה ב"כ המבקשת כי מחומרי החקירה עולות ראיות אשר מצביעות על כך שהכספים שהעביר הם אכן כספי טרור. הפרקליטה מפנה לאמירות הנוגעות לאישום השלישי, אשר נאמרו על ידי המעורבים השונים. הודעתו של זיהר ערפאת מיום 13.04.2020, בה הוא אומר כי נאמר לו, כי אחד הקושרים אשר תקשר עם מצרי בשם מוחמד עווד הוא פעיל חמאס; בהודעתו של זיהר ערפאת מיום 16.04.2020, שם הוא הוא אומר כי הכספים מיועדים לטרור; הודעתו של אחיו של מחמד מסלם (אחד מהקושרים שקשר עם מצרי), בה טען כי אחיו הוא פעיל חמאס שהיה נוהג להעביר כספים למשפחות חמאס ולאסירים.

28. משכך, טענה ב"כ המשיבה כי אין מקום לקבל את טענות העורר כי הכספים שהעביר נועדו לבנייה, וכי הראיות מבססות כי הכספים היו כספי טרור. הפרקליטה טענה כי "בהנחה שלא מוכח שמדובר בכספי טרור, אני משיבה כי מכוח החזקה, לכל הפחות יש עבירת ניסיון".

29. לבסוף מפנה הפרקליטה לאישום הרביעי, בעניין הנשק, וטוענת כי הוא כשלעצמו מקים חזקת מסוכנות סטטוטורית, ואין חולק באשר לקיום ראיות לכאורה בעניינו. לדבריה אף אם לא מדובר בשימוש בנשק, ניתן ללמוד מעצם ההחזקה ומדברי העורר בחקירותיו אודות הנשק, כי קיימת מסוכנות גבוהה. **הסנגור** השיב, כי עצם העובדה שהעורר הודה מיוזמתו בהחזקת הנשק מעידה כי "זה לא מי שהחזיק נשק או השתמש בו בפשע, או להגנה עצמית או שימוש". לטעמו, העורר הודה על מנת להוכיח כי אין לו עוינות כלפי מדינת ישראל.

דין והכרעה

30. לאחר עיון בראיות, נמצא כי אין להתערב במסקנותיו של בית משפט קמא. החלטת השופטת מנומקת ומפורטת, ולאור בהירותה ויסודיותה, ניתן לנמק החלטה זו בקצרה, לפחות בהקשר לעבירת הנשק וליסוד הנפשי הכרוך בעשייה בכספי טרור. באשר ליסוד העובדתי, היות הכספים שהועברו בבחינת "כספי טרור", דומה שיש צורך לפרט מעט, ולהסביר מדוע גם בעניין זה לא נפלה שגגה לפני בית משפט השלום.

31. בעניין **האישום הרביעי**, הסנגור טוען, כי על אף הודאתו של העורר וקיומן של ראיות לכאורה בעניין החזקת הנשק, אין בהחזקת הנשק, בכדי להעיד על מסוכנות גבוהה של העורר, כי אין מדובר במי שהשתמש בנשק ולא ברור אם הנשק היה בר שימוש. ואכן, צודק הסנגור כי אין ראייה לכך שהעורר עשה שימוש בנשק. אולם, צודקת

הפרקליטה בדבריה כי אף אם לא נעשה שימוש בנשק, עצם ההחזקה מקימה את עילת המסוכנות.

32. יתרה מכך, צודקת ב"כ המשיבה בטענתה כי, בעת בחינת טיב הסיכון, יש לקחת בחשבון את מכלול דבריו של העורר בהקשר זה. בהודעתו מיום 20.4.20, החל משורה 50, מספר המשיב על ניסיונותיו לרכוש נשק, בממון רב, על ידי פנייה ל**חמישה אנשים** שונים. אמנם, הוא לא הודה כי מטרתו ברכישת הנשק היא ביטחונית, ואמנם אף אחד מהניסיונות לא הגיע לכלל מימוש. אולם, אין מדובר במי שהחזיק נשק באופן מזדמן, ולא הביע כל ענין בכך. לדבריו, הוא רצה לרכוש נשק משום שהוא "אוהב אמל"ח" וכן "אוהב אקדחים". יתרה מכך, עיון בהודעה זו מגלה שאחד הגורמים שממנו חשב העורר לרכוש נשק, הוא **פעיל טרור**. דמות, שאותו הכיר באמצעות אותו מוחמד מצרי, דוד של ארוסתו, אשר ביקש ממנו לבצע את העברות הכספיים.

33. שיחות אלו לא הגיעו לכלל עסקה, ולא נכללו בכתב האישום. אולם, הן מהוות נסיבות רקע חשובות ביותר, המלמדות כי החזקת הנשק אינה אירוע חד פעמי ומזדמן, לפחות מבחינת רצונו של העורר. נסיבות אלה מעידות על מסוכנות גבוהה. לכן, **המסוכנות אינה נלמדת רק מחזקת המסוכנות הסטטוטורית, אלא ממכלול הנסיבות, בהן הרצון המשמעותי להשיג נשק, והנכונות להיות בקשר עם פעיל טרור לשם כך**. לכן, שאלה נכבדה היא אם האישום הרביעי לעצמו בכלל מאפשר חלופת מעצר כלשהי. מכל מקום, על שאלה זו יש צורך להשיב רק אם הראיות ביחס ליתר האישומים חלשים עד מאוד, כטענת הסנגור. אולם, מתברר שלא כך הם פני הדברים.

34. בעניין **יתר האישומים**, כאמור, הסנגור מצביע על שני נדבכים החסרים מתוך הראיות לכאורה, הפוגעים בעוצמתן. יאמר מיד כי לעניין **היסוד הנפשי** של העורר, אין לי אלא לאמץ את נימוקיו הבהירים ומסקנותיו הנכונות של בית משפט קמא. העורר היה מודע היטב לכך שמצרי הוא פעיל טרור, שאף הפנה אותו לפגוש לפחות פעיל טרור אחד אשר הציע למכור לו נשק, כאמור. לכן, החזקה שנקבעה בחוק חלה בבירור. יובהר שהעובדה שמצרי מרצה עונש שאינו קשור לארגון טרור מסוים, ואפשר שהוא נעשה באופן עצמאי, אינו שולל ממנו מעמד זה. שכן, הוא הורשע כטרוריסט, הוא שווה כעת באגף בכלא השייך לארגון טרור, ומתוך אגף זה פועל, לכאורה.

35. צודק בית משפט השלום גם בקביעתו כי היחס בין שלוש טענותיו הסותרות של העורר יבחן בבית המשפט. הייחוס בין הטענה לפיה לא ידע כי מדובר בכספי טרור, לבין האמירות במשטרה לפיהן חשד כי מדובר בכספי טרור, לבין האמירה בשב"כ לפיה ידע פוזיטיבית כי מדובר בכספי טרור. הדברים ייבחנו כאשר העורר יעלה לדוכן, יסביר מה בדיוק אמר ולמה בדיוק התכוון, ובית המשפט יצטרך לבחון את מהימנותו. אמנם, יש ממש בטענות העקרוניות של הסנגור אודות משקלה הדל לכאורה של אמירה שנרשמה רק בזכ"ד שב"כ, נוכח הסגנון העקיף בו הדברים נכתבים שם, ובמיוחד כאשר מדובר ברישום קצר אחד וללא פרטי עומק. אולם, אין זו הראיה היחידה לחובת העורר, יש הודיות בחצי פה במשטרה, ובעיקר עומדת נגד העורר החזקה הקבועה בחוק, כפי שציין בית משפט השלום בצדק. כל עוד לא קבע בית המשפט בתיק העיקרי כי הוא מאמין להסברי העורר בעניין, הראיות לכאורה במקומן עומדות. **לפיכך, במישור היסוד הנפשי, יש לדחות מכל וכל את טענות הסנגור**.

36. טענתו היותר משמעותית של הסנגור נוגעת לנדבך השני, **היסוד העובדתי. השאלה היא אם יש בראיות התביעה כדי להראות כי מדובר אכן ב"כספי טרור"**. צודק הסנגור כי אין משמעות רבה לחזקה לגבי היסוד הנפשי, אם לא מתקיים הבסיס הראשוני לאישום, הוכחת היסוד העובדתי. יסוד, אשר לגביו לא הגדיר המחוקק

חזקה בדין. כאמור, טענת הסנגור היא שהראיות לכאורה אינן מוכיחות כי הכספים שהעביר העורר הם אכן כספי טרור, כהגדרתם בחוק.

37. הפרקליטה מנגד, מפנה לנקודות שונות בחומרי החקירה, שלדבריה מצביעות על כך שהכספים הם אכן כספי טרור. טענה חילופית, בהנחה שהראיות לא מוכיחות זאת, היא שמדובר לכל הפחות בעבירת ניסיון, בשל חזקת הידיעה שנקבעה בדין. יאמר, כי קשה לקבל טענה חילופית זו של הפרקליטה, משום שאם לא יוכח כי הכספים הם כספי טרור, לכאורה לא ניתן יהיה להאשים את המעורבים על יסוד עצימת עיניים, חשד, או אפילו "ידיעה" שאינה מבוססת. זאת, אלא אם יוכח היסוד הנפשי היותר דרמטי, **מטרה** לבצע עבירה מושלמת של העברת כספי טרור, ולא נטען שיסוד נפשי כזה הוכח לכאורה. כזכור, "אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה...." (סעיף 25 לחוק העונשין).

38. אולם, השאלה האחרונה נותרה תיאורטית. שכן, אין בידי לקבל את טענת הסנגור שאין ראיות לכאורה לגבי מטרת העברת הכספים, בהיות הכספים כספי טרור דווקא. המטרה עולה חלקית מדברי המעורבים, אך בעיקר ממכלול נסיבות העניין. הדבר נכון בבירור לגבי האישום השלישי, והראיות לאישום זה משליכות על האירועים הדומים באישום הראשון והשני.

39. לפי האישום השלישי, עאצף נצאצרה נשלח על ידי הקושרים לקבל את כספים מהעורר, וזה העבירם באמצעות קרוב משפחתו, עומר. בהודעתו של עאצף נצאצרה מיום 27.04.2020, מספר הוא כי נכנס לעניין עקב פניה של אחיו עאהד, שהוא אסיר בטחוני אשר נשפט למשך 30 שנים. האח האסיר ביקשו לסייע להעביר 60 אלף ₪ מטירה אל הגדה. זאת, לטענתו, עבור "קנטינה של האסירים". האח אמר לעאצף ליצור קשר עם "הבחור מטירה" הקשור למשפחת "עבד אל ח"י" (שם משפחתו של עומר) היינו העורר. האח האסיר אף הורה לעאצף לומר לו כי הוא מגיע בשמו של "מוחמד", אף על פי שעאצף כלל לא ידע מי זה "מוחמד". עאצף מתאר כי המפגש עצמו לא היה פשוט, כי לא ענו לו לטלפון בתחילה, והוא דיווח על כך לאחיו, ורק אז התקשר אליו העורר.

40. יתרה מכך, מהודעתו של עאצף עולה, כי זמן מה לאחר שהעביר את הכסף, התקשר אליו אחיו מהכלא ואמר לו כך "תשבור את הסיים שלך כי יהודים עצרו את הבחור מטירה" ואף אמר לו כי "אם עוצרים אותך תגיד להם שהכסף בשביל מפעל ולא של אסירים". בהודעתו הביע עאצף נצאצרה צער על מעשיו, אישר כי הסכום אינו מתאים לכספי קנטינה לאסיר, והבין "שהכסף מלוכלך וקשור לארגון..". (ראה עמוד 4 להודעה מיום 27.04.2020).

41. כמו כן, עולה מחומר החקירה כי כאשר נשאל אחיו של נצאצרה, האסיר עאהד, בעניין יצירת הקשר עם אחיו עאצף, ובעניין בקשתו להעביר כספים ולשבור את הסיים של הפלאפון, הכחיש עאהד את הטענות בכל תוקף, טען כי הוא "לא יודע כלום" ואף הכחיש כל יצירת קשר עם אחיו (ראה הודעתו של עאהד מיום 30.04.2020). זאת, בדומה להודעתו של מצרי בה הכחיש גם הוא כל קשר לאירוע ואפילו היכרות עם העורר (ראה הודעתו של מצרי מיום 30.04.2020).

42. אם כן, מצטיירת כאן תמונה נסיבתית די משכנעת, המלמדת בצורה די ברורה על כך שאופן העברת הכספים נובע מקשר שנקשר בין אסירי החמאס בכלא (ובין האסירים לבין גורמי חוץ). שכן, שני אסירים שונים פונים לקרובי משפחה שלהם, ומבקשים מהקרובים (שאינם מכירים זה את זה) לבצע העברת כספים זה לזה, כחוליות

בשרשרת ארוכה יותר. אסיר אחד אומר לקרובו כי זה נועד ל"קניית אדמה". האחר אומר כי זה נועד "לקנטינה" ואז מורה לא לספר שהכסף נועד לקנטינה אלא "למפעל". עאצף, שכלל אינו מכיר את מוחמד מצרי, מתבקש למסור לעורר כי הוא בא בשם "מוחמד". בחקירתם, שני האסירים מכחישים לגמרי כל קשר בינם לבין קרובי המשפחה האמורים, וממילא לא מאשרים את הטענה כי הכסף נועד למטרה כשרה. כל המעורבים מודעים או חושדים שמדובר בהעברת כספים אסורה (ולו בשל חוקי איסור הלבנת הון). עולה מדברי המעורבים, שרובם חשדו כי מדובר בכספי טרור, נוכח הנסיבות.

43. מעבר לכך יש ראיות לגבי מקור הכספים שהועברו. זאת בעיקר בעדויות של ערפאת זוהיר, שאסף כספים מפועלים עזתים בישראל, כדי להעביר לאזור שכם, כנגד הבטחה כי משפחתם בעזה תקבל החזר. מהודעת מיום 5.4.20 (שורה 71 והלאה) עולה כי היוזם היה מוחמד עווד, מגורש "עסקת שליט" המתגורר בעזה, פעיל טרור, שפעל בעיקר באמצעות חלפן כספים עזתי. ערפאת דיווח שהוא אף דיבר עם אותו מוחמד עווד באופן אישי (שורה 84), באמצעות הטלפון של חלפן הכספים, והבין שהכסף נועד להגיע לאחיו של עווד, באזור שכם. עם זאת, לטענתו, נאמר לו שהכסף נועד לקניית אדמה. אם כן, מעבר לשני האסירים, גם הגורם השלישי, המפעיל ישראלי שלישי כחוליה בשרשרת המסירה, הוא אסיר בטחוני לשעבר, השווה בעזה.

44. מעבר לנסיבות של זהות המפעילים מהכלא, זהות היוזם בעזה, הסתירה לגבי המטרות, ועצם ההפעלה של דמויות שונות שלא מכירות זו את זו, יש לקחת בחשבון שסיפור "הכיסוי" עליו מדווח העורר, אינו הגיוני. אין צורך להעביר כספים למטרות כשרות באמצעים לא כשרים. זאת, במיוחד באישום השלישי, כאשר מקור הכסף (פועלים עזתים, אשר להם הובטחה השבה בעזה) ידוע. משמע, אין מדובר ב"כסף שחור" מסיבה אחרת. מכלול ההתנהלות הסודית מלמד על מודעות המעורבים למטרה האסורה, ולמעשה גם על המטרה האסורה עצמה. צודקת גם הפרקליטה כי האינדיקציות לפיהן מר מוחמד עווד, אשר יזם את תחילת התהליך, שימש בעבר צינור להעברת כספי טרור (כעולה מהודעת אחיו מסלם משנת 2016) מחזקת מאוד את הראיות לכאורה בהקשר זה. **נוכח מכלול הראיות הנסיבתיות, אין מנוס מן המסקנה שיש ראיות לכאורה לכך שכספי האישום השלישי הם אכן כספי טרור.**

45. חשוב להדגיש כי הפנייה של פעילי הטרור מתוך הכלא, מקימה חזקה בדיון לגבי היסוד הנפשי של המעורבים האחרים. אולם, מעבר לכך, מכלול הראיות המתואר לעיל מקים תמונה נסיבתית חזקה למדי לגבי היסוד העובדתי עצמו, למרות שאין חזקה בדיון בהקשר זה. היינו, כי העברת הכספים, באישום השלישי לפחות, לא נועדה אלא להעברת כספי טרור, עבור ארגון החמאס.

46. יוער, כי עיון בהודעות אליהן הפנתה התובעת אינו מלמד כי מי מבין המעורבים שנחקרו אמרו באופן פוזיטיבי כי הם יודעים לאיזו מטרה ישמש הכסף. לכן, אין עדות ישירה כי מדובר בכספי טרור. אפילו בהודעתו של זוהיר עראפת (אשר אסף הכסף מפועלים עזתים בישראל, תוך הבטחה כי משפחותיהם יקבלו הכסף בעזה ומסר לעורר), מיום 16.4.20, אין אמירה על ידיעה ברורה. כל שנאמר הוא כי "בתוכי חשבתי שהכספים לפעילות טרור". משמע, אין זו עדות ישירה אלא היסק (סביר כשלעצמו) מתוך הנסיבות. מסקנה זו נכונה גם לגבי החשדות שהעלו האחרים, ואפילו לגבי התובנה של העורר, כפי שנמסרה בחקירת השב"כ לכאורה. לפיכך, אין לאמירה זו משקל מצטבר משמעותי לעניין היסוד הפיזי. אם כן, טענת הפרקליטה לקיום עדות ישירה - נדחית. עם זאת, די במסכת הראיות הנסיבתית שפורטה כדי להקים ראיות לכאורה.

47. בשים לב לכך שהעברות הכספים המתוארות באישום הראשון והשני דומות בנסיבותיהן למסכת אשר באישום

השלישי, יש לומר שיש גם לגביהן ראיות לכאורה. אם כי, לא יהיה זה מופרך לומר כי הראיות לאישומים אלה חלשות יותר, שכן הן נשענות במידה רבה על הראיות לאישום השלישי. אולם, אין צורך להכריע בשאלת איכות הראיות לשני אישומים אלה. שכן **די בראיות החזקות לאישום השלישי והאישום הרביעי כדי להוכיח מסוכנות משמעותית הנובעת מהעורר, וזאת בשני מישורים שונים ומשלימים: מישור עבירת הנשק (כאשר החזקה הסטוטורית מתחזקת על רקע התעניינות ברכישת נשק והקשר עם פעיל טרור) ומישור העברות הכספיים למטרות טרור. רמת המסוכנות המשולבת בוודאי אינה מאפשרת חלופת מעצר, כפי שקבע בצדק בית משפט השלום.**

48. **1סיכומו של דבר**, אף אם יש חולשה מסוימת בראיות לאישום הראשון ולאישום השני, הראיות לכאורה לאישום השלישי ולאישום הרביעי טובות מאוד. עילת המסוכנות אינה נובעת רק מהחזקות הקבועות בדיון, חזקת המסוכנות מחוזקת על ידי הנסיבות המלמדות באופן ישיר על מסוכנות משמעותית. למעשה, נסיבות העניין שוללות כל אפשרות לבחינת חלופה, כפי שקבע בית משפט השלום. אשר על כן, **הערר נדחה** והעורר יישאר במעצר עד תום ההליכים נגדו.

החלטה זו ניתנת בהעדר הצדדים, בהתאם להסכמתם שניתנה בדיון.

המזכירות - תשלח עותק ההחלטה לצדדים ותשיב את קלסר חומרי החקירה לפרקליטות.

ניתנה היום, כ"ה אלול תש"פ, 14 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.